

regeringspartiers folketingsgrupper. Derfor vil jeg gerne benytte afslutningsdebatten til at rette en tak til hvert enkelt medlem af de to folketingsgrupper for en god og solid indsats i det forløbne år.

Jeg har så i øvrigt med stor opmærksomhed lyttet til debatten og noteret flittigt ned. Når jeg her ved afslutningen af debatten skal prøve at sammenfatte det og danne mig et samlet billede af, hvad det egentlig er, vi har oplevet i dag, munder det faktisk ud i et spørgsmål: Har vi overhovedet en samlet opposition her i Folketinget?

Ganske vist er der sådan fra forskellig side skudt på regeringen, det skal man jo gøre ved sådan en lejlighed her, men det er udpræget sket med spredehagl uden noget bestemt sigte, og debatten har i høj grad været præget af, at oppositionens partier næsten kraftigere, end de har skudt på regeringen, har bekriget hinanden.

Kl. 19.30

Faktisk har jeg ikke oplevet et eneste konkret bud på, hvad man så skulle gøre, når man nu er så utilfreds med det, regeringen har foretaget sig. Jo, det vil sige, der er et forslag, som sådan står og blafrer i vinden, nemlig Socialdemokratiets forslag om, at der skal fremrykkes offentlige byggerier og investeringer for, jeg tror, 7 mia. kr. for at modvirke stigningen i ledigheden.

Men det forslag havde jo ikke ret lang levetid, for ikke blot har Socialdemokratiet ikke i dag noget flertal her i Folketinget, men også et parti, som Socialdemokratiet ønsker at knytte sig stærkt til, nemlig Det Radikale Venstre, har fnyssende afvist den socialdemokratiske plan om så massive fremrykninger af byggeri og anlæg. Jeg tror, at den radikale leder, fru Marianne Jelved, har kaldt det overbudspolitik.

Så meget for den del af oppositions bud. Det var altså et overbud.

Så siger hr. Frank Jensen, at regeringen står i spidsen for dramatiske nedskæringer i den offentlige sektor, samtidig med at den radikale leder siger, at pengene fosser ud af statskassen. Nu må man jo bestemme sig til, hvad det er, man vil kritisere regeringen for. Begge dele kan jo ikke passe.

Fru Marianne Jelved efterlyste i øvrigt en række reformer, og regeringen er jo, som fru Marianne Jelved ved, simpelt hen en hund efter reformer. Men det er reformer, som fru Marianne Jelved aldrig nogen sinde fik gennemført i den tid, fru Jelved selv sad i regering, som fru Jelved

nu er verdensmester i at kunne gennemføre, i hvert fald at ønske sig gennemført.

Den radikale leder, må jeg nok sige, forfaldt på et vist tidspunkt næsten til en drømmeverden og til virkelighedsflugt, ønskede sig næsten hen i en helt anden situation end den, Det Radikale Venstre og den radikale leder i øjeblikket befinder sig i. Det er tydeligvis svært for Det Radikale Venstres leder at affinde sig med den dom, som vælgerne afsagde den 20. november 2001.

Jeg har set, at den radikale leder forventer at få 16 mandater efter næste valg, og det er jo et gevaldigt tal for en radikal. Nu ved jeg, at fru Jelved har den opfattelse, at alt, der appellerer til mere end 4 pct. af vælgerne, er ren og skær populisme. Nu må jeg advare Det Radikale Venstre imod at forfalde til populistisk tænkning.

Men det, jeg har oplevet i dag, er, at Det Radikale Venstre midt i denne mistrøstige situation drømmer sig hen i en helt anden verden end den, der er den aktuelle.

Så havde jeg med spændt forventning set frem til hr. Holger K. Nielsens indlæg i dag. Det gør jeg nu ofte, men denne gang havde jeg med særlig spændt forventning set frem til hr. Holger K. Nielsens indlæg, fordi hr. Holger K. Nielsen havde lavet en forannoncering af den tone, som ville præge hr. Holger K. Nielsens indlæg i dag.

Det er nemlig ikke lang tid siden, at SF holdt landsmøde, og på dette landsmøde bekendtgjorde hr. Holger K. Nielsen, at SF ville indlede en helt ny stil, og da vi jo nu har været vant til den gamle stil i så lang tid, tænkte jeg, at nu kunne vi endelig opleve sådan et forfriskende indslag i dagens afslutningsdebat.

Min optimisme steg jo yderligere nogle grader, da jeg så, hvad det var for en ny stil, SF ville lancere. Det var nemlig et opgør med SF's mavesure image – jo, det sagde hr. Holger K. Nielsen. Han sagde på landsmødet, at han ville dreje partiet væk fra et image som »de bedrevidende og mavesure pessimister«.

Det var jo en erklæring, der ville noget, og det kunne jo kun stemme vores sind til højtid og forventning, når vi nu skulle høre hr. Holger K. Nielsen i dag. Stor var derfor min skuffelse, da jeg hørte på hr. Holger K. Nielsens indlæg, for nu var det, som om han var faldet tilbage til før landsmødestilen. Alt var galt. Der var intet, der var godt. Der var ingen grænser for elendigheden og pessimismen og sortsynet.

Jeg forstod også på hr. Holger K. Nielsen, at han havde været i børneværelset. Han havde